Súd:	Okresný súd Trenčín
Spisová značka:	81C/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1424207937
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dagmar Mišúnová
ECLI:	ECLI:SK:OSTN:2025:1424207937.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Dagmar Mišúnovou, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpená Mgr. Mag. E. F., advokátkou, so sídlom Nám. 1. mája 9, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná G. A. H. I., so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 Eur spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.000 Eur od 4.9.2023 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť žalobkyni do 30 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 12.600 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.000 Eur od 24.8.2023 do zaplatenia. Uviedla, že dňa 31.12.2018 uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici (ďalej len „OR PZ PB“) pod ČVS:ORP-73/2-VYS-PB-2018 jej bolo vznesené obvinenie pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona. Voči predmetnému uzneseniu dňa 10.01.2019 podala sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske dňa 12.02.2019 zamietol ako nedôvodnú. Následne sa dňa 04.03.2019 obrátila s návrhom na postup podľa § 363 Trestného poriadku na Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktorý bol rovnako odmietnutý ako nedôvodný. Prokurátor po skončení vyšetrovania podal na žalobkyňu obžalobu pod č. Pv 156/18/3305-106 dňa 17.01.2020. Po preskúmaní obžaloby dospel k záveru, že stíhaný skutok nie je trestným činom, nakoľko neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu ani iného trestného činu, a okrem iného nevznikla žiadna škoda na cudzom majetku, na základe čoho trestné stíhanie žalobkyne uznesením sp. zn. 2T/5/2020-785 zo dňa 29.11.2021 zastavil. Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2To/3/2022-800 zo dňa 23. 06. 2022 zamietol sťažnosť prokurátora a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Predmetným (nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a trestným stíhaním) vedeným na jeho základe bola žalobkyni spôsobená škoda, ktorej náhradu si uplatnila voči žalovanej žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku podanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.06.2023. Generálna prokuratúra SR oznámila žalobkyni dňa 24.08.2023, že jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.600 Eur neuspokojí, nakoľko v tejto časti je potrebné hlbšie dokazovanie, na ktoré nie je oprávnená. Žalobkyňa si nárokuje voči žalovanej náhradu nemajetkovej ujmy v sume 12.600 Eur, nakoľko orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) nezákonným trestným stíhaním

vážnym spôsobom zasiahli do jej základných ľudských práv a samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre ňu vzhľadom na závažnosť ujmy dostatočným zadosťučinením. Pred vznesením obvinenia v predmetnej veci trestne stíhaná nikdy nebola, vedie riadny život, je vysokoškolsky vzdelaná a má dlhoročnú prax v oblasti detskej psychológie, v ktorej je uznávanou odborníčkou a v ktorej vykonáva od 10.05.2022 aj znaleckú činnosť. Býva v obci Nedanovce v okrese Partizánske, kde prevažne pôsobí aj v rámci výkonu svojho povolania, pracuje s rodinami a s deťmi a pravidelne prichádza do styku aj s orgánmi verejnej moci, najmä v okresoch Partizánske a Považská Bystrica, kde sa viedlo aj predmetné trestné stíhanie. Dobrá povesť a bezúhonnosť sú v jej profesii kľúčové, preto už samotné vznesenie obvinenia a následne podaná obžaloba závažným spôsobom poškodili jej reputáciu, čo je obzvlášť citeľné v malom okrese. Povolanie psychológa je spojené s vysokým štandardom odbornej a osobnej integrity, ktorá bola trestným stíhaním u žalobkyne nenávratne spochybnená. Napriek prezumpcii neviny sa spoločenskej nálepky obvinenej a obžalovanej už nikdy celkom nezbaví, z čoho má oprávnene pocit krivdy, nakoľko sa považuje za poctivého a slušného človeka. Trestné stíhanie trvajúce 42 mesiacov nenapraviteľným spôsobom zasiahlo do jej osobnej cti spôsobovalo jej ohromný stres, čo malo negatívne dôsledky na jej osobný aj profesijný život. Žalobkyňa je rozvedená, z manželstva má už dospelého syna E. E. C., s ktorým má blízky vzťah a ťažko niesla, ako ju v dôsledku trestného stíhania bude syn vnímať a aký vplyv to bude mať na ich vzťah. Pred trestným stíhaním mala dlhoročný partnerský vzťah s J. J. E., ktorý na ňu podal trestné oznámenie za údajne podvodný predaj motorového vozidla, evidovaného na jeho žiadosť na iný subjekt, hoci v skutočnosti motorové vozidlo kúpila žalobkyňa z vlastných prostriedkov ako dar synovi k štúdiu na vysokej škole a predala ho s jeho súhlasom. Od začatia trestného stíhania bolo pritom zrejmé, že oznamovateľ skutku má so žalobkyňou nevyriešené osobné spory. V minulosti pôsobil ako riaditeľ kriminálneho odboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Partizánskom a pred viacerými svedkami sa vyjadril, že žalobkyňu „zničí“ alebo „dostane do väzenia“. V inej trestnej veci vedenej pod ČVS-ORP-269/PB-PB-2019 už zomrelá matka žalobkyne K. A. vypovedala, že na jeseň roku 2016 ju J. J. E. navštívil u nej doma a povedal jej- „..ak sa Ľuba nespamätá, tak ju vyženie z Bošian iba v jedných nohavičkách, že si kúpil knihu o exorcizme, aby mu to pomohlo vyhnať z nej démona a keď sa mu to nepodarí, dostane ju aj do väzenia, lebo on má na polícií známych a na súde tiež. (...)“. Spolupracovníčka žalobkyne, A. L. K., v svedeckej výpovedi v uvedenej veci uviedla, že J. J. E. po nej žalobkyni odkázal „aby nezabudla, že je silný a bohatý muž, má svoje staré kontakty a aby si dobre rozmyslela, čo urobí, on je právnik, ona naňho nemá (..)“ . Ďalej uviedla, že v roku 2017 na ňu J. J. E. počkal pred domom žalobkyne, vytlačil ju autom z cesty a vyhrážal sa jej, „aby sa spamätala, veci na súde stiahla, aby si obe premysleli čo robia, že nebude C. prvá, ktorú zatvorí do basy (...)“. Žalobkyňa rovnako v danej veci vypovedala, že dotyčný sa jej pred obecným úradom vyhrážal, že ju zničí a hovoril jej „Zabudla si? Aký som silný? Čo som robil? Nebudeš prvá, ktorú zavriem do basy, budeš chodiť v pásikavom.“ Žalobkyňa, vzhľadom na uvedené, považovala trestné stíhanie za šikanózne, mala vážne obavy, že OČTK fakticky plnia objednávku oznamovateľa na jej trestné stíhanie a jeho vyhrážky sa reálne napĺňajú, čomu nasvedčovalo aj to, že OČTK v priebehu trestného konania vôbec nereflektovali na dôkazy svedčiace v prospech žalobkyne a vychádzali jednostranne výlučne z nepodložených tvrdení a rozporuplných výpovedí J. J. E.. Žalobkyňa mala, vzhľadom na pokračovanie v stíhaní a jeho proklamované kontakty, strach, že bude skutočne odsúdená na základe jeho krivého obvinenia. Trestné stíhanie bolo podľa žalobkyne formou jeho nátlaku a zároveň jemu a jeho príbuzným slúžilo na očierňovanie žalobkyne v civilných sporoch, v ktorých boli sporovými stranami. Okresný súd Partizánske v uznesení o zastavení trestného stíhania dospel k záveru, že výsledky vyšetrovania neodôvodňovali trestné stíhanie žalobkyne a uviedol: „Je potrebné si uvedomiť, že nielen výsledok trestného konania, ale aj trestné konanie je spôsobilé zasahovať do práva na ochranu osobnosti obvineného. Obvineného život je bez ohľadu na princíp prezumpcie neviny negatívne ovplyvnený skutočnosťou, že sa voči nemu vedie trestné stíhanie, sú mu ukladané povinnosti v zmysle zákona, blízke osoby a verejnosť môže vnímať jeho osobu ako „možného“ páchateľa trestnej činnosti. Negatívne dopady na obvineného zmierňuje aj skutočnosť, že len výsledky vyšetrovania, z ktorých vyplýva dôvodnosť trestného stíhania, by mali byť predpokladom podania obžaloby a za splnenia ďalších podmienok verejného prejednania veci.“ Prokurátor, ktorý mal dohliadať nad zákonnosťou trestného stíhania podľa žalobkyne v danej veci absolútne zlyhal, keď výsledky vyšetrovania neodôvodňovali podanie obžaloby a napriek tomu žalobkyňu obžaloval. Po zastavení trestného stíhania prokurátor navyše uznesenie súdu prvej inštancie bezúspešne napadol sťažnosťou napriek nedostatkom, ktoré boli obžalobe vytknuté, t. j. že stíhaný skutok nie je trestným činom. Vzhľadom na objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci je z hľadiska trestného konania podstatný jeho výsledok, pričom v zmysle ustálenej judikatúry sa právoplatné uznesenie o zastavení trestného stíhania Okresným súdom Partizánske sp. zn. 2T/5/2020785 zo dňa 29.11.2021 považuje za rozhodnutie zrušujúce právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa

31.12.2018, ČVS: ORP-73/2-VYS-PB-2018, na základe ktorého sa viedlo trestné stíhanie žalobkyne nezákonne. Žalobkyňa si za nezákonný zásah do jej základných práv uplatňuje nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 12.600 Eur spolu s príslušenstvom. Príslušenstvom nároku je úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 24.08.2023 (t. j. dňa oznámenia Generálnej prokuratúry SR, že nárok žalobkyne neuznáva) až do zaplatenia. Na preukázanie svojich tvrdení k žalobe pripojila: uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica ČVS:ORP-73/2-VYS-PB -2018 zo dňa 31.12.2018, sťažnosť zo dňa 10.1.2019, uznesenie Okresnej prokuratúry č. PV 156/18/3305-56 zo dňa 12.2.2019, návrh na postup podľa § 364 Tr. por. zo dňa 4.3.2019, návrh obvineného na postup podľa § 363 ods.1 a nasl. Tr. por. zo dňa 17.7.2019, obžalobu zo dňa 16.1.2020, uznesenie Okresného súdu Partizánske č.k. 2T 5/2020-785 zo dňa 29.11.2021, sťažnosť Okresnej prokuratúry Partizánske zo dňa 16.12.2021, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/3/2022-800 zo dňa 23.6.2022, žiadosť poškodenej o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím zo dňa 22.06.2023, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - písomné oznámenie o neuznaní nároku zo dňa 24.08.2023, uznesenie Obvodného oddelenia policajného zboru Považská Bystrica ČVS:ORP-269/PB-PB-2019 zo dňa 16. 8. 2021 a lekársku správu E. K. H. zo dňa 27.2.2024.

2. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Nerozporovala právny titul, z ktorého je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaná, a to s poukazom na konštantnú judikatúru súdov (vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky), z ktorej vyplýva, že ak nie je trestné stíhanie skončené odsudzujúcim rozsudkom, považuje sa za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia. Namietala však uplatnenú nemajetkovú ujmu v sume 12.600 Eur. Mala za to, že nie je preukázaný jej vznik, výška, ani priama príčinná súvislosť s namietaným nezákonným rozhodnutím. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť len súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby došlo. Napriek tomu, že súd výšku nemajetkovej ujmy určuje v zásade podľa svojej úvahy, aj tento postup podlieha hodnoteniu, pričom základom pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy by malo byť zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. Je potrebné vychádzať z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, musí sa prihliadať na intenzitu, povahu a spôsob zásahu, k charakteru a rozsahu hodnoty, do ktorej bolo zasiahnuté atď. Pre určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy súd musí vykonaným dokazovaním odôvodnene ustáliť zásah do osobnostných práv a do života žalobcu a určiť mieru jeho intenzity, ktorá poskytnutie peňažnej náhrady v stanovenej výške odôvodňuje (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co 80/2019). Aj rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít sa ustálila v tom smere, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 514/2003 Z. z. nestačí len tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla, ale nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom musia byť preukázané. Najvyšší súd v rozhodnutí z 31. mája 2007, sp. zn. 4 Cdo 177/2005, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 13/2009 okrem iného uviedol, že i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. Zákon č. 514/2003 Z. z. v ust. § 17 ods. 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej

osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prieťahy v konaní nepochybne znamenajú samé osebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Podľa judikatúry ESĽP náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme (Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo) a pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Pre úspech žalobkyne v konaní je tak jej povinnosťou nie len tvrdiť, ale následne aj dôkazne preukázať, že v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním vedeným voči jej osobe na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru v Považskej Bystrici pod ČVS: ORP-73/2-VYS-PB-2018 došlo k takému kvalifikovanému zhoršeniu kvality života žalobkyne (vo sfére rodinnej, pracovnej, sociálnej, zdravotnej a pod.), ktoré v prípade žalobkyne odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Všeobecné tvrdenia žalobkyne o negatívnom zásahu vedeného trestného stíhania do oblasti jej základných ľudských práv a slobôd, na jej osobný a profesijný život, nenesú relevantnú výpovednú hodnotu a žalobkyňa v tomto smere neuniesla ani len bremeno tvrdenia. Neuviedla žiadne skutočnosti svedčiace v prospech záveru o takom kvalifikovanom rozvrate jej rodinných vzťahov, zhoršení jej profesného postavenia, či zdravotného stavu, ktoré by odôvodňovali záver o splnení podmienok pre vznik nemajetkovej ujmy v intenzite, ktorú je možné reparovať len poskytnutím peňažnej náhrady. K tvrdeným negatívnym dopadom prebiehajúceho trestného stíhania na profesnú sféru žalobkyne uviedla, že žalobkyňa pracovne pôsobí ako psychologička v oblasti detskej psychológie a často býva (a aj v čase, keď sa proti nej viedlo predmetné trestné stíhanie bola) priberaná orgánmi činnými v trestnom konaní ako psychológ k úkonom trestného konania. Sama žalobkyňa pritom v podanej žalobe uvádza, že od 10.5.2022 (teda počas prebiehajúceho trestného stíhania) bola zapísaná do zoznamu znalcov a až do súčasnosti vykonáva znaleckú činnosť. Profesné postavenie žalobkyne sa tak v priebehu predmetného trestného stíhania nezhoršilo, ale zlepšilo. Žalovaná mala súčasne za to, že akýkoľvek potenciálny negatívny dopad prebiehajúceho trestného stíhania žalobkyne na jej profesné aktivity ako psychologičky v oblasti detskej psychológie, a s tým spojený úbytok na potenciálnych príjmoch žalobkyne, nie je možné uplatňovať titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ale titulom náhrady škody v podobe ušlého zisku podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Prípadná škoda spôsobená utlmením zárobkových aktivít žalobkyne nemá charakter nemajetkovej ujmy, ale charakter škody v podobe ušlého zisku, pričom priznanie nároku na náhradu škody v podobe ušlého zisku podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa spravuje inými kritériami, než je tomu v prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Lekársky nález vystavený dňa 27.2.2024 E. K. H. má preukazovať v žalobe tvrdené negatívne dôsledky prebiehajúceho trestného stíhania na zdravotný stav žalobkyne, v žalobe definované ako „ohromný stres". Podľa predloženého lekárskeho nálezu je žalobkyňa v starostlivosti psychiatrickej ambulancie od mája 2017, a to pre rozvoj postraumatickej stresovej poruchy pri opakovaných neprimeraných stresujúcich zážitkoch (rozchod s partnerom, jeho následné problematické správanie). Predložený lekársky nález tak nie len že nepotvrdzuje, ale priamo vylučuje priamu príčinnú súvislosť medzi zhoršeným psychickým zdravotným stavom žalobkyne a uznesením o vznesení obvinenia žalobkyni z 31.12.2018. Žalobkyňa bola v starostlivosti psychiatrickej ambulancie už v časovom období dávno predchádzajúcom vzneseniu obvinenia v predmetnej trestnej veci, pričom dôvodom zhoršeného zdravotného stavu žalobkyne bol rozchod s jej partnerom a jeho následné problematické správanie. Žalovaná napokon poukazuje na skutočnosť, že voči žalobkyni sa ako voči obvinenej (z časti) paralelne s trestným stíhaním vedeným na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru v Považskej Bystrici pod ČVS:ORP-73/2-VYS-PB-2018 viedli ďalšie dve trestné stíhania. Prvým je trestné stíhanie vedené na Odbore kriminálnej polície Krajského riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne pod ČVS: KRP-84/2-VYS-TN-2018 pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Toto trestné stíhanie doposiaľ nie je právoplatne skončené. Druhým bolo trestné stíhanie vedené na Odbore kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne pod ČVS: KRP-52/2-VYS-TN-2020 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Predmetné trestné stíhanie bolo uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín č. k. 1 Kv 40/22/3300-31 z 2.10.2024 zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z dôvodu neprípustnosti trestného stíhania - premlčania trestného stíhania, ku ktorému došlo v dôsledku zmeny trestnej sadzby za stíhaný pokračovací obzvlášť závažný zločin, vyvolanej novelou Trestného zákona účinnou od

6.8.2024. Skutočnosť, že sa voči žalobkyni (sčasti) paralelne s trestným stíhaním vedeným na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici pod ČVS: ORP-73/2-VYS-PB-2018 viedli ďalšie dve trestné stíhania pre obzvlášť závažnú majetkovú trestnú činnosť (z toho jedno trestné stíhanie by nemalo byť právoplatne skončené a druhé bolo zastavené „iba“ z dôvodu premlčania trestného stíhania vyvolaného novelou Trestného zákona - pri konštatovaní, že skutok sa stal, tento je trestným činom a je dôvodné podozrenie, že ho spáchala žalobkyňa ako obvinená) vylučuje existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi v žalobe tvrdeným právnym titulom žalovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (uznesením o vznesení obvinenia žalobkyni z 31.12.2018) a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyne, ktorej náhrady v peniazoch sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáha. V prípade uplatňovania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v režime zákona č. 514/2003 Z. z. je povinnosťou žalobkyne ako poškodenej preukázať vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života v priamej príčinnej súvislosti s uplatneným právnym titulom tejto náhrady, ako aj to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie vzniknutej ujmy. Nakoľko sa voči žalobkyni (sčasti) paralelne s trestným stíhaním vedeným na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici pod ČVS:ORP-73/2-VYS-PB-2018 viedli ďalšie dve trestné stíhania, nemožno nespochybniteľne konštatovať, že práve v príčinnej súvislosti s namietaným trestným stíhaním vznikli žalobkyni v žalobe tvrdené nemateriálne dôsledky v osobnej, zdravotnej, resp. profesnej oblasti. Inými slovami, nie je možné vylúčiť, že tieto žalobkyňou tvrdené dôsledky neboli spôsobené, či už úplne alebo čiastočne, trestným stíhaním vedeným na Odbore kriminálnej polície Krajského riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne pod ČVS: KRP-84/2-VYS-TN-2018, resp. ČVS: KRP-52/2- VYS-TN-2020. Aj v prípade, ak by aj bol ustálený akýkoľvek negatívny zásah do sféry osobnostných práv žalobkyne (čo žalovaná rozporovala), nie je preukázaná priama príčinná súvislosť medzi týmto zásahom a v žalobe uplatneným právnym titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test conditio sine qua non), či by škodlivý následok nastal aj bez nezákonného rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.4.2013, sp. zn. 6Cdo 103/2011). Vo viacerých rozhodnutiach totiž Najvyšší súd Slovenskej republiky už konštatoval, že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody a môže dôjsť ku kumulatívnej kauzalite. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú. V tejto súvislosti poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.1.2012, sp. zn. 6MCdo 11/2020. O vzťah príčinnej súvislosti by išlo iba vtedy, ak by škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, t. j. vtedy, ak by nezákonné rozhodnutie a škoda boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Musí byť tiež ale preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.5.2005, sp. zn. 1Cdo 16/2005). Zároveň namietala aj žalobkyňou uplatnený úrok z omeškania, ktorý si nesprávne uplatňuje už od 24.8.2023. Povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia a až uplynutím doby jej plnenia, určenej súdom, sa dlžník dostáva do omeškania (R 45/2000, ako aj nadväzujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 185/2011, 7MCdo 16/2011, 3Cdo 513/2014, 7Cdo 100/2017). V konaní o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy tak nie je možné požadovať súčasne už aj úrok z omeškania z uplatňovanej sumy, omeškanie nemôže nastať pred jej priznaním. Upovedomenie žalovanej o neuznaní uplatneného nároku č. k. VI/4 Gc 92/23/1000-6 z 24.8.2023 bolo totiž právnej zástupkyni žalobkyne doručené do elektronickej schránky až 4.9.2023.Vzhľadom na uvedené žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť, pričom pre prípad, že súd žalobe hoci aj čiastočne vyhovie, s poukazom na ust. § 232 ods. 3 druhej vety CSP navrhla, aby súd určil na plnenie 30-dňovú lehotu. Vo všeobecnej 3-dňovej lehote od právoplatnosti rozsudku totiž žalovaná objektívne nedokáže zabezpečiť plnenie z dôvodu schvaľovacieho procesu úhrady a z dôvodu administratívno-časovej náročnosti tohto procesu. K vyjadreniu pripojila: uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín, č. k. 1Kv 40/22/3300-31 z 2.10.2024, upovedomenie žalovanej o neuznaní uplatneného nároku, č. k. VI/4 Gc 92/23/1000- 6 z 24.8.2023 vrátane doručenky.

3. Žalobkyňa v replike bližšie špecifikovala dôvody, z ktorých odvodzuje uplatnený nárok. Uviedla, že závažnosť ujmy žalobkyne spočíva v dopadoch trestného stíhania na jej život, nie v tom, že by boli rozvrátené jej rodinné vzťahy, alebo poklesli príjmy z výkonu povolania. Žalobkyni bolo vznesené obvinenie na základe trestného oznámenia, ktoré podal na žalobkyňu J. J. E. v období po ich partnerskom rozchode. Bývalý partner sa žalobkyni dlhodobo vyhrážal, že ju dostane do väzenia. Jeho problematické správanie síce bolo podnetom na to, aby žalobkyňa vyhľadala odbornú pomoc u E.

K. H. ešte pred vznesením obvinenia, no zlom nastal práve vznesením obvinenia, ktoré žalobkyňa považovala za zhmotnenie jeho vyhrážok a štátom aprobovanú a podporovanú šikanu. Žalobkyni hrozil v prípade odsúdenia trest odňatia slobody v rozpätí 1 až 5 rokov. Napriek tomu, že sa nejednalo o skutkovo komplikovanú vec, trestné konanie trvalo 42 mesiacov, tzn. takmer 4 roky. Počas tohto obdobia žalobkyňa prežívala pre strach z odsúdenia existenčnú krízu. J. J. E. v nej tento strach živil, pričom orgány činné v trestnom konaní ju svojím postupom v tomto strachu ďalej utvrdzovali. Obvinenie spočívalo len na tvrdeniach J. J. E., zatiaľ čo tvrdenia žalobkyne boli negované alebo ignorované. Považuje za obzvlášť absurdné, že nezákonné trestné stíhanie teraz v mene štátu bagatelizuje práve orgán, v ktorého pôsobnosti je dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní, v čom prokuratúra v predmetnej veci absolútne zlyhala. V čase trestného stíhania sa žalobkyňa starala o syna sama ako slobodná matka. Boli si vzájomnou oporou. Syn začal chodiť na vysokú školu v Bratislave, nebol zárobkovo činný a keďže jeho otec sa o neho nestaral a výživné mu po dovŕšení dospelosti neplatil, bol úplne finančne závislý na žalobkyni. Žalobkyňa prežívala intenzívny strach z toho, že môže byť neprávom odsúdená a jej syn by tak zostal bez rodiča a bez finančných prostriedkov. Tento dlhotrvajúci strach sa podpísal pod jej duševné zdravie a oslabil jej každodenné fungovanie. V pracovnom živote zažívala enormný stres a existenčnú neistotu. Tá nesúvisela s poklesom zárobkov, ktoré by odôvodňovali nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku, ako to naznačuje žalovaná, ale vyplývala zo strachu z odsúdenia a s tým spojenej straty bezúhonnosti, ktorá je zákonnou podmienkou výkonu jej povolania, od ktorého bola závislá obživa nielen žalobkyne, ale ďalších desiatok osôb, za ktoré žalobkyňa v rámci svojich špecializácii odborne zodpovedala. Žalobkyňa je špecializovaným psychológom, certifikovaným psychológom, rodinným terapeutom, mediátorom, supervízorom, garantom pre psychológov, ktorých zamestnáva a od roku 2022 vykonáva aj znaleckú činnosť. Žalobkyňa tiež viedla Centrum pre deti a rodiny - detský domov, kde zodpovedala za 40 maloletých detí. Žalobkyňa svoje povolanie vykonáva na základe licencií príslušnej komory, na základe prvej atestácie - špecializačnej skúšky a druhej atestácie - certifikovanej skúšky na Lekárskej fakulte Slovenskej zdravotníckej Univerzity v Bratislave. Stratou bezúhonnosti v prípade odsúdenia by žalobkyňa stratila oprávnenie na výkon uvedených činností, čo by znamenalo stratu príjmu, nemožnosť zabezpečiť živobytie, domácnosť a výchovu syna vrátane jeho starostlivosti a podpory vysokoškolského štúdia, negatívne by sa to dotklo aj ďalších desiatok ľudí. Obvinenie žalobkyne sa v jej okolí stalo verejne známym, čo malo za následok ostrakizáciu, zníženie dôvery klientov, obavy z verejného odsúdenia. Žalobkyňa sa vyhýbala kontaktu s ľuďmi, netešila sa zo života, mala pocity hanby, čo celkovo zhoršilo jej psychickú pohodu a spoločenské postavenie. Nezákonné trestné stíhanie žalobkyni zásadným spôsobom zhoršilo kvalitu života. Poprela tvrdenie žalovanej, že v čase nezákonného trestného stíhania paralelne prebiehali voči nej ďalšie trestné konania, ktoré by mali podľa žalovanej vylučovať príčinnú súvislosť medzi jej nezákonným trestným stíhaním a ním spôsobenou nemajetkovou ujmou. Skutočnosť, že boli voči nej vznesené, avšak až v neskoršom časovom období, ďalšie obvinenia nijakým spôsobom nezbavuje žalovanú zodpovednosti za nezákonné trestné stíhanie. Odkazované trestné veci neprebiehali paralelne, ani sa časovo neprekrývali do tej miery, aby bola spochybnená príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a uplatneným nárokom. Pod M.:F./X-XXX-XX-XXXX bolo trestné stíhanie vedené vo veci pre dva skutky, a toto trestné stíhanie bolo dňa 02.10.2019 prerušené z dôvodu, že sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Pod ČVS:KRP-84/2-VYS-TN-2018 dňa 13.04.2021 bolo voči nej vznesené obvinenie z jedného zo skutkov, ktorý bol kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sprenevery. O tejto veci aktuálne pojednáva Okresný súd Prievidza, tzn. doposiaľ nie je právoplatne skončená. Vo veci druhého skutku, ktorý bol právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu, a ktorý bol vyčlenený na samostatné konanie pod ČVS: KRP-52/2-VYS-TN-2020, bolo voči nej vznesené obvinenie dňa 17.04.2024 a táto vec bola po zmene trestného zákona dňa 02.10.2024 zastavená z dôvodu premlčania trestného stíhania. Vyjadrenie prokurátora, že sa dopustila skutku, ktorý bol trestným činom, ale nebola odsúdená „iba“ pre premlčanie trestného stíhania, je v rozpore s prezumpciou neviny a je absolútne neprijateľné. Prokurátor tým názorne ilustroval, akým spôsobom trestné stíhanie poškodilo občiansku česť a povesť žalobkyne bez ohľadu na to, že sa neskončilo jej odsúdením. Je zrejmé, že žalobkyňa sa nálepky trestné stíhanej osoby už nezbaví napriek tomu, že sa trestnej činnosti nedopustila. Nestotožnila sa s názorom žalovanej, že v konaní o priznanie nemajetkovej ujmy nie je možné požadovať súčasne aj úrok z omeškania z uplatňovanej sumy preto, že omeškanie nemôže nastať pred jej priznaním a do omeškania sa žalovaná dostane až vtedy, ak nesplní súdom uloženú povinnosť plniť. Priamo zo žalovanou citovaného ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva ako najskorší deň, od kedy možno priznať úrok z omeškania, deň oznámenia príslušného orgánu, že nárok poškodeného neuspokojí. Žalovanej je od podania žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku známa maximálna výška nároku, ktorú

môže súd priznať v prípade, ak ho dobrovoľne neuspokojí. Do omeškania sa žalovaná dostala dňom predmetného oznámenia, ktoré vydala dňa 24.08.2023. Relevantný nie je deň doručenia oznámenia žalobkyni, nakoľko do omeškania sa dostáva žalovaná, nie žalobkyňa, a z logiky veci potom vyplýva, že podstatná je vedomosť žalovanej o tom, že je v omeškaní. Omeškanie sa odvíja od vzniku nároku a nie od uloženia povinnosti plniť súdom, nakoľko v takom prípade, ak by sa do omeškania dlžník dostal až neplnením povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím, bolo by úplne vylúčené, aby žalobca žiadal spolu s nárokom úrok z omeškania.

4. Žalobkyňa pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že pred vznesením obvinenia žila usporiadaným životom, a to jednak pracovným, ako aj osobným. Mala dobrú kvalitu života, prácu, vyštudovala to, čo chcela, mala dobré rodinné zázemie. Vyštudovala psychológiou, študovala do svojich 40 rokov. Má 3 atestácie. Riadne pracovala, založila si rodinu, študovala, chodila na kurzy. Stretla svojho expartnera pána E., rozšírila si pracovnú činnosť. Od roku 2000 začala podnikať, stala sa súkromným psychológom, psychoterapeutom. Urobila si rigoróznu skúšku, doktorát, stala sa rodinným poradcom, tiež absolvovala 12 ročný kurz montessori, Inštitút N. H. ako rodinný terapeut. Tiež sa stala mediátorkou pre Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, v roku 2003 založila neziskovú organizáciu Orchidea pre týrané ženy, mali tiež útulok pre ženy, stali sa najväčším neziskovým subjektom s najväčším podielom v opatreniach sociálnoprávnej ochrany. V roku 2013 bola ministrom ocenená za najväčší prínos obnovy rodín, prácou na území celej Slovenskej republiky. Tiež si urobila atestáciu ako dopravný psychológ, poradenský psychológ, vykonáva znaleckú činnosť ako dopravný aj poradenský psychológ. Môže učiť a viesť psychológov k profesii. Celý život robila charitu, pomáhala, od roku 2019 vedie detský domov. Túto prácu vykonávala telom i dušou. Robí úkony, ktoré si vyžadujú celého človeka. Nikdy pred tým nebola trestne stíhaná. Na políciu chodila len ako psychológ. Keď jej bolo v marci 2018 vznesené obvinenie, veľmi ju to prekvapilo, zostala zaskočená. S expartnerom sa rozišli v pracovnej oblasti z dôvodu, že mali iné morálne hodnoty, on to bral skôr ako biznis. Rozchod bol veľmi náročný, expartner vykrikoval, že ju zničí, že je silný, bohatý muž. Bol exriaditeľom kriminálky a netajil sa tým, že pozná vplyvné osoby. Ona verila orgánom činným v trestnom konaní, prokuratúre, ničoho sa nedopustila, takže v tom čase bola ešte relatívne v pohode. Dňa 31.12.2018 jej bolo vznesené obvinenie a vtedy sa jej zrútil svet, tiež predstava o Slovenskej republike. Vypovedala 2-krát po 5 minút, vtedy si povedala, že to nesmie nikomu povedať, že to musí tajiť. Nevykonáva robotnícku prácu, nesmie byť trestne stíhaná, musí byť bezúhonná, inak by stratila všetko, čo vybudovala, nakoľko všetky tieto profesie, si vyžadujú bezúhonnosť. Zamestnáva 34 ľudí, stará sa o 40 detí. V tom čase bol jej syn vysokoškolák, vychovávala ho sama, tajila to pred mamou, pred známymi. Žije v malom meste, bála sa, kto bude chodiť k psychologičke, ktorá je obvinená, čo bude ďalej. Tiež k nim do centra chodí každého pol roka prokurátorka a veľmi sa obávala, aby neprišla debata na túto tému, aby sa o tom nedozvedela. Všetko, na čom celý život pracovala, by skončilo. 5 rokov bola nezákonne stíhaná a ak by jej bola pozastavená činnosť vo svojich 52 rokoch, resp. v tom čase 45 rokov, by už nebolo možné jej činnosť obnoviť. Len sa plížila do ambulancie, expartner to všade vykrikoval, stalo sa, že v jeden deň podal na ňu 19 trestných oznámení. Určité obdobie bola každý deň na polícii. Začalo sa v podstate plniť to, čo vykrikoval. Celý život sa jej zmenil, vtedy to prešlo do strachu. 70 ľudí by zostalo na ulici. Aby mohla Orchidea ďalej pokračovať, požiadala A. K., aby absolvovala preskúšanie, resp. obnovenie procesu zodpovedného zástupcu, aby mohla zastúpiť jej funkciu, ak by ju odsúdili. Chcela zachrániť aspoň Orchideu kvôli tomu, že syn bol vysokoškolák, bola samoživiteľka, tiež študoval psychológiu a nemohol by štúdium dokončiť. Cítila sa ako podvodník, stále sa jej na to pýtali na polícii. Takéto správanie u orgánov činných v trestnom konaní ako psychológ nevidela. Bolo to na ňu príliš, úkony boli dlhotrvajúce, po vznesení obvinenia už výsluchy trvali niekoľko hodín. Ku každému si volala A. K., keďže trvali aj celý deň, o 17. hod. odtiaľ odchádzali, bola úplne vyčerpaná. Stalo sa jej napr., že cestou z výsluchu zabudla na pumpe zaplatiť. Bola podrobovaná ponižujúcej konfrontácii s J. E., ktorý vystupoval ako poškodený. Bola z toho zhrozená, hovoril len nekonzistentné tvrdenia, zvýšeným tónom, nikdy nič nevedel preukázať. Ona predkladala argumenty, dôkazy, ale po výsluchoch mala pocit, že len on mal pravdu. Mala strach, obavu, čo bude, bola samoživiteľka, mala zodpovednosť za syna. Cítila sa ako vrah, cítila šikanu zo strany štátu a toto štátu doteraz zazlieva. Veľmi jej to ovplyvnilo život, takto to nikdy v iných úkonoch nevidela. Nerozumela, prečo to tak bolo, nebolo tam slušné jednanie, cítila ponižovanie, výsmech, všetci o tom vedeli. Expartner v konaní vystupoval ako obeť, v papieroch bol poučený, že sa môže obrátiť na Náruč, Alianciu žien Slovenska, všetko to boli organizácie, s ktorými ona spolupracovala, s ktorými začínali, tvorili na začiatku rámec pre obete. Aj minulý týždeň sa jej na polícii pýtali, ako sa má expartner a či má už od neho pokoj. Je nahnevaná na štát, myslela si, že to prebieha inak, že prokuratúra háji aj jej záujmy. Tam pocítila, ako to je, keď je niekto zaujatý. Prokurátor bol expartnerov kamarát. Expartner

urgovával vyšetrovateľa, kedy už budem obvinená. Mala problém ísť na ulicu, zdvihnúť telefón, nechodila von, do práce. Primátorova manželka, ktorá bola jej zamestnankyňou a tiež A. K. ju chodili kontrolovať domov, či je v poriadku. Kvalita života bola nulová, bola doma zavretá, vyhýbala sa spoločenskému kontaktu. Navštívila psychiatra, bolo to najmä kvôli psychoterapii, potrebovala to niekomu povedať. Prestala chodiť do spoločnosti, ani dnes nechodí. Tejto nálepky sa už nezbaví. Nestačí, že bola zbavená obžaloby, tiež jej túto ujmu nevykompenzuje ani žalovaná suma. Úplne zmenila názor na prokuratúru, ktorá tu má byť pre ľudí a mala zastupovať aj jej práva. Čo sa týka jej zdravotného stavu a správy E. H., k tomu uviedla, že jej expartner jej vo firme prekážal, a tak sa rozhodla, že pôjde vlastnou cestou. Jemu sa to nepáčilo, najmä pre zdroj príjmov. On vedel, že jej uškodí, ak bude trestne stíhaná, že môže prísť o bezúhonnosť. S expriateľom mali založené občianske združenie a tiež firmu - s.r.o. Ešte v roku 2019 bola jediná oprávnená konať, avšak on dokázal za jeden deň urobiť zmeny stanov a dať to na ministerstvo a takýmto spôsobom urobiť podvod. V apríli 2016 silnel od neho tlak, aby sa vrátila do firiem, lebo firmy fungovali vďaka jej vzdelaniu. V čase, keď bola podaná lekárska správa E. H. už bolo podané trestné oznámenie a psychologička o tom vedela, že expartner sa nevie vysporiadať s rozchodom. Psychiatrickú ambulanciu začala navštevovať od mája 2017, nakoľko silnel tlak zo strany expartnera. Čo sa týka príjmov, mali názorové trenia, pýtal sa, kedy budú už peniaze. Navštívila ju najmä na porozprávanie, nebolo to v súvislosti s trestným stíhaním, ale všetko, čo sa potom dialo v jej živote, súviselo s trestným stíhaním. Chodila tam dlhodobo a čo sa týka frekvencie, to sa menilo, na začiatku aj každých 6 týždňov, po troch mesiacoch každé tri mesiace, a potom za pol roka len raz za rok. Čo sa týka lekárskych správ, týmito nedisponuje, nakoľko psychiater nemusí vyhotovovať lekárske správy. Dňa 17.02.2017 sa dozvedela o najväčšom podvode, čo partner urobil, že zmenil stanovy, kde sa vymenoval za riaditeľa a potom začali vyhrážky, že „zničím ťa, dostanem ťa do basy“. Prvotne navštívila psychiatra z dôvodov súvisiacich s rozchodom s partnerom, keďže silneli vyhrážky, avšak následne s ním jednala o ďalších veciach, súvisiacich s trestným konaním. Riešila, čo bude. V súvislosti so vzneseným obvinením cítila neprávosť, strach, hanbu. Všetko to boli otázky života, mala úzkosť, preto nemohla ísť von, riešila otázku živobytia, syna, neprávosť štátu, chovanie policajtov, s psychiatričkou je v kontakte doposiaľ. Vznesené obvinenie pre spreneveru dňa 13.04.2021 ani veľmi nevnímala, advokát jej povedal, že „sprenevera je nič, že auto je problém“. Už sa nebojí. Toto konanie tiež skončí rovnako, expartner nič neodkáže z toho, čo tvrdí, konanie prebieha slušne na rozdiel od toho, čo bolo predmetom prvého obvinenia.

5. Svedok E. E. C. vypovedal, že všetko začalo správaním expartnera, ktorý sa mame (žalobkyni) vyhrážal, že pôjde sedieť a tu sa začali jej obavy. V r. 2018 sa to postupne stupňovalo a okolo Silvestra jej bolo vznesené obvinenie, a vtedy to začalo byť vážne. V prípade odsúdenia by stratila možnosť pracovať vo svojom odbore, nakoľko strata bezúhonnosti by bol veľký problém. Začiatkom roka 2019 sa jej život radikálne zmenil, zostávala doma, chodievala minimálne do práce, nechodila von, pani K. s p. O. ju chodili kontrolovať, či je v poriadku. Volali jej, ak sa jej nedovolali, volali jemu a takto si dávali vzájomne vedieť. Niekedy ju našli doma, inokedy bola zamknutá. Jej stav bol výrazne horší, nakoľko si uvedomovala, že môže prísť o všetko. Tiež jej zostala nálepka, nakoľko Partizánske je malé mesto. Bála sa chodiť von, chodievala na výsluchy, bolo to veľmi nepríjemné, keď všetci vedeli, že je obvinená. Jemu sa mama zdôverovala, žili v spoločnej domácnosti. Na výsluchy vždy s ňou niekto chodil, aj on chodieval s ňou, aby tam nebola sama. Bolo to veľmi vyčerpávajúce, výsluchy trvali niekedy aj od 9,00 hod. do 17,00 hod., celý deň bola bez obeda, menili sa tam len policajti. Pamätá si, že po konfrontácii sa mame výrazne psychicky pohoršilo, bolo na nej vidieť tenziu a on vedel, že nič dobré sa tam nedialo. Trvalo to dlhšie obdobie, kým sa z toho dostala. Bolo to zlé už pred konfrontáciou, ale týmto sa to výrazne zhoršilo, už vôbec nedvíhala telefón, nechodila von, ani na nákup potravín a on mal obavu o jej život. Po zastavení trestného stíhania prišla určitá úľava, nakoľko nebola ohrozená jej práca. V prípade, ak by prišla o bezúhonnosť, zostala by jej len jediná možnosť, ísť pracovať k inému psychológovi, čím by bol jej príjem výrazne nižší a otázkou je, kto by ju vlastne zamestnal. Myslí si, že toto by bola konečná. Mama stále nie je psychicky úplne v poriadku a naďalej navštevuje psychiatra. Čo sa týka nového obvinenia pre trestný čin sprenevery, toto trestné stíhanie nevnímala až tak zle, ako prvé trestné oznámenie. Určite nikto nie je nadšený z obvinenia, takže ho vnímala nie úplne dobre, ale prvé trestné oznámenie ju zasiahlo viac, bol to väčší šok. Oznamovateľ bol rovnako expartner a rozdiel je v tom, že prvé trestné stíhanie prebiehalo 5 rokov.

6. Svedkyňa A. L. K. vypovedala, že mala vedomosť o trestnom stíhaní žalobkyne, boli spolu každý deň v práci. V práci boli veľmi prekvapení, čo sa stalo, nakoľko vedeli o tom, že žalobkyňa darovala auto svojmu synovi. Vedeli tiež podrobnosti o darovaní, že to bolo ako prekvapenie pre syna na oslavu. Vedel o tom aj jej expartner, nerozumeli tomu, prečo dal na ňu trestné oznámenie. Jednoznačne sa jednalo len

o urazené ego jej expartnera. O trestnom oznámení sa dozvedeli od žalobkyne. Žalobkyňu pozná od r. 1995, pozná ju ako ambiciózneho človeka, postupne si zvyšovala kvalifikáciu, vzdelanie, musela chodiť na výsluchy, ona ju čakávala v aute, nakoľko žalobkyňa mala strach. Videla, aká chodila po výsluchoch, tieto trvali aj 6 až 7 hodín. Bol to zlomený človek a hlavne po konfrontácii s p. E.. Po obvinení sa jej úplne zrútil svet. Sama sa starala o syna, mala existenčné obavy, čo bude so štúdiom syna, čo bude s firmami a ľuďmi. Firma pôsobila po celom Slovensku a žalobkyňa musela mať čistý kredit. Mala obavy, čo sa stane, keď ju odsúdia. Spolu volávali aj celú noc, ráno nezdvíhala telefón, nevychádzala von, bol problém ju dostať medzi ľudí. Veľmi sa bála, že bude ohrozené jej pôsobenie garanta, a preto ju poprosila, aby sa pre istotu dala ona preskúšať, ak by sa niečo stalo, aby ju zastúpila. Bála sa to povedať aj mame, tá už mala zdravotné problémy. Žalobkyňa mala stres, trvalo to veľmi dlho, čo sa prejavilo aj na jej zdraví. Vedela, že mala problémy s pankreasom, mala asi 40 kg, rozpadol sa jej celý život. Celodenne spolupracovali a bolo to na nej viditeľné. Bála sa, že sa to všetci dozvedia, Partizánske je malé mesto. Pán E. sa jej vyhrážal, že ju dostane do basy a takto sa vyhrážal aj jej. Žalobkyňa nečakala, že sa jej niečo také stane. Nechápala, prečo konanie trvalo tak dlho. Po výsluchoch žalobkyňa nebola schopná ani šoférovať. Pamätá si, že sa stalo, že raz takto po výsluchu nezaplatila na pumpe. Ona bola jej psychickou oporou a taktiež aj ostatní kolegovia. Bolo nepríjemné, že to vedia ľudia v meste, pýtali sa jej na to, či už policajti, keď chodievala na výsluchy, ale aj zamestnanci úradu práce. Poškodilo jej to kredit. Šírilo sa to po úradoch a tiež po celom meste a určite aj ďalej. Ona sa nažila napriek tomu, že má 3 deti a je s nimi sama, tráviť s ňou voľný čas, alebo spolu stále telefonovali, aj celé noci. Volávala jej aj jej mama, bála sa, „že jej zavrú Ľubku“. Čo sa týka vzneseného obvinenia pre trestný čin sprenevery, toto žalobkyňa už tak neprežívala ako prvotné obvinenie, brala to tak, že takto to už bude s p. E. pokračovať. To prvé ju poznačilo, avšak toto už považovala za bežnú taktiku expartnera. Tiež vie, že jej advokát povedal, že sprenevera je „nič“.

7. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, svedkov E. E. C. a A. L. K., oboznámením uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica ČVS: ORP -73/2-VYS-PB -2018 zo dňa 31.12.2018, sťažnosti zo dňa 10.1.2019, uznesenia Okresnej prokuratúry č. PV 156/18/3305-56 zo dňa 12.2.2019, návrhu na postup podľa § 364 Tr. por. zo dňa 4.3.2019, návrhu obvineného na postup podľa § 363 ods.1 a nasl. Tr. por. zo dňa 17.7.2019, obžaloby zo dňa 16.1.2020, uznesenia Okresného súdu Partizánske č.k. 2T 5/2020-785 zo dňa 29.11.2021, sťažnosti Okresnej prokuratúry Partizánske zo dňa 16.12.2021, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/3/2022-800 zo dňa 23.6.2022, žiadosti poškodenej o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím zo dňa 22.06.2023, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - písomného oznámenia o neuznaní nároku zo dňa 24.08.2023, uznesenia Obvodného oddelenia policajného zboru Považská Bystrica ČVS:ORP-269/PB.PB-2019 zo dňa 16. 8. 2021, lekárskej správy E. K. H. zo dňa 27.2.2024, uznesenia prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín, č. k. 1Kv 40/22/3300-31 z 2.10.2024, upovedomenia o neuznaní uplatneného nároku, č. k. VI/4 Gc 92/23/1000- 6 z 24.8.2023 vrátane doručenky, oboznámením vyšetrovacieho spisu ČVS: KRP-84/2-VYS-TN-2018 - uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 13.4.2021, návrhu na podanie obžaloby zo dňa 17.1.2023 a zistil nasledovný skutkový stav veci:

8. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici ČVS:ORP – 73/2-VYS-PB-2018 zo dňa 31.12.2018 bolo žalobkyni vznesené obvinenie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona, proti ktorému podala sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske uznesením č. PV 156/18/3305-56 zo dňa 12.02.2019 zamietol ako nedôvodnú.

9. Dňa 4.3.2019 podala žalobkyňa na Generálnu prokuratúru SR návrh na postup podľa § 363 Trestného poriadku, ktorý návrh bol posúdený upovedomením zo dňa 17.7.2019 ako nedôvodný.

10. V predmetnej trestnej veci bola dňa 17.01.2020 voči žalobkyni podaná prokurátorom Okresnej prokuratúry Partizánske obžaloba pod č. Pv 156/18/3305-106.

11. Uznesením č.k. 2T/5/2020-785 zo dňa 29.11.2021 Okresný súd Partizánske citované trestné konanie zastavil, pretože skutok popísaný v obžalobe nie je trestným činom.

12. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2To/3/2022-800 zo dňa 23.06.2022 zamietol ako nedôvodnú sťažnosť prokurátora zo dňa 16.12.2021. Citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2022.

13. Dňa 22.06.2023 podala žalobkyňa na Generálnu prokuratúru SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorou žiadala sumu 1.302,98 Eur titulom náhrady škody a sumu 12.600 Eur titulom nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu nezákonného rozhodnutia uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: ORP-73/2-VYS-PB-2018 zo dňa 31.12.2018.

14. Žalovaná nárok žalobkyne neuznala, čo žalobkyni oznámila listom zo dňa 24.8.2023, doručeným žalobkyni, prostredníctvom jej právnej zástupkyne dňa 4.9.2023.

15. Uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne č.k. 1Kv 40/22/3300-31 z 02.10.2024 bolo voči žalobkyni zastavené trestné stíhanie pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písmeno a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Obvinenie bolo žalobkyni vznesené uznesením zo dňa 17.4.2024.

16. Voči žalobkyni je vedené trestné stíhanie na Odbore kriminálnej polície Krajského riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne pod ČVS:KRP: 84/2 – VYS-TN-2018 pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 13.4.2021. Vo veci bol podaný návrh na podanie obžaloby, konanie nie je doposiaľ skončené.

17. K. P. H. N. E. K. H. zo dňa 27.02.2024 vyplýva, že žalobkyňa je v starostlivosti psychiatrickej ambulancie od mája 2017 pre rozvoj postraumatickej stresovej poruchy (nespavosť, dlhotrvajúca úzkosť, nechutenstvo, vnútorný nepokoj) pri opakovaných neprimeraných stresujúcich zážitkoch (rozchod s partnerom, jeho následné problematické správanie). V liečbe dlhodobo terapia antidepresívom.

18. Podľa čl. 19 ods.1, 2 Ústavy SR (1) každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. (2) Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

19. Podľa čl. 46 ods.3, 4 Ústavy SR (3) každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. (4) Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

20. Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

21. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

23. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

24. Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

25. Podľa § 3 ods.1 písm. a), ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím,

26. Podľa § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu

spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

27. Podľa § 5 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

28. Podľa § 6 ods.1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 (1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. (2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

29. Podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

30. Podľa § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

31. Podľa § 17 ods.1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019 (1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.(3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. (4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu

32. Podľa § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

33. Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

35. Predmetom konania bol nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.600 Eur s prísl., ktorá jej mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím - uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici ČVS: ORP – 73/2-VYS-PB-2018 zo dňa 31.12.2018, ktorým bolo proti žalobkyni vznesené obvinenie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktoré konanie bolo uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 2T/5/2020-785 zo dňa 29.11.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/3/2022 – 800 zo dňa 23.06.2022, právoplatným dňa 23.6.2022 zastavené, pretože skutok popísaný v obžalobe nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci.

36. Pasívna legitimácia žalovanej je daná s poukazom na § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 28.2.2019.

37. Žalobkyňa si v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci splnila povinnosť vopred predbežne prerokovať svoj nárok na náhradu škody, teda podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona môže sa domáhať uspokojenia tohto nároku na súde.

38. Medzi stranami nebolo sporné, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu /vzneseniu obvinenia a trestnému stíhaniu/, v dôsledku ktorého bola žalobkyňa trestné stíhaná od 31.12.2018 kedy došlo k vzneseniu obvinenia žalobkyne pre prečin podvodu podľa § 221 ods.1, 2 Trestného zákona ako i skutočnosť, že trestné stíhanie žalobkyne bolo zastavené uznesením Okresného súdu Partizánske zo dňa 29.11.2021 z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2To/3/2022 – 800 zo dňa 23.06.2022, právoplatným dňa 16. 12. 2021, zamietol ako nedôvodnú sťažnosť prokurátora zo dňa 16.12.2021. Citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2022. Sporným bol uplatnený nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá jej mala byť spôsobená zásahom do jej osobnostných práv týmto nezákonným rozhodnutím, a to vznik škody a príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy.

39. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. V predmetnom prípade po vznesení obvinenia žalobkyni bola pre totožný skutok podaná obžaloba, o ktorej rozhodol súd tak, že trestné konanie bolo zastavené z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa skutok je trestným činom a nebol dôvod pre postúpenie veci. Zákon stanovuje, že nezákonným rozhodnutím je rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V zmysle ustálenej judikatúry vyšších súdov sa prijal názor, ktorý si osvojil aj súd v predmetnej veci, a to že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod žaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn.1CZ/6/1990, publikovaný ako Rc/35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo53/ 1993 zo dňa 08.06.1993, aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod číslom R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti predchádzajúceho zákona č. 58/1969 Zb., zotrváva súdna prax aj naďalej, aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.. Judikatúra totiž jednoznačne dospela k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež uznesenie o zastavení trestného stíhania, ako aj oslobodenie spod obžaloby. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 ustálil, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania ,pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na(ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 vyjadril názor, že „Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou

rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ,ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“ Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Rovnaký právny názor dovolací súd zaujal aj v rozhodnutí z 30. novembra 2009 sp. zn. 4 Cdo 183/2009. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutím, ktoré zrušilo uznesenie o vznesení obvinenia po prijatí záveru o neopodstatnenosti resp. nezákonnosti tohto obvinenia je v prejednávanom prípade uznesenie o zastavení trestného konania (uznesením č.k. 2T/5/2020-785 zo dňa 29.11.2021 Okresný súd Partizánske trestné konanie zastavil, pretože skutok popísaný v obžalobe nie je trestným činom. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2To/3/2022 – 800 zo dňa 23.06.2022 zamietol ako nedôvodnú sťažnosť prokurátora zo dňa 16.12.2021. Citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2022). Ako už bolo uvedené vyššie, nezákonnosť rozhodnutia nebola medzi stranami sporná.

40. Ďalším predpokladom pre zodpovednosť štátu je existencia škody a príčinnej súvislosti, ktorá bola v konaní sporná. V zmysle judikatúry škodou sa myslí ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektívne vyjadrená všeobecným ekvivalentom t.j. peniazmi, a je teda napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia (stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR Cpj87/1970). O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, t.j. vtedy, ak nezákonné rozhodnutie a škoda boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak bolo preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo.

41. Súd nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy posúdil v zmysle § 17 zákona, z ktorého vyplýva, že má právo na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak len za predpokladu, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostatočné. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné, ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.

Je potrebné si uvedomiť, že i keď samotná existencia nezákonného rozhodnutia nepochybne znamená sama o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že samotné konštatovanie porušenia právanie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia takých individuálnych, jedinečných okolností každej prerokovávanej veci, ktoré sú spravidla neopakovateľné a nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. V dôsledku toho bolo na žalobkyni, aby preukázala svoje tvrdenia pri posúdení, že v dôsledku trestného stíhania trvajúceho od vznesenia obvinenia 42 mesiacov (3,5 roka) došlo na strane žalobkyne v spoločenskom, pracovnom, osobnom živote k takým negatívnym dôsledkom, že rozsah náhrady škody spôsobenej žalovanou je spôsobilý priznať žalobkyni uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy.

42. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry subjektu a jej zmyslom je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia rodinného života. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd priznať vtedy, ak by sa samotné konštatovanie porušenia práva nejavilo ako dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo je dané intenzitou zásahu okolností, za ktorých k nemu došlo, ako aj stupeň negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva v individuálnych okolnostiach každého prípadu. Ide o zásah a ujmu na nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale tiež iných hodnôt, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka, ako je rodinný život, neistota. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek, prípadne kumulatívne aj všetky, sú negatívne dotknuté, je namieste záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej ujmy došlo. Intenzita zásahu týchto hodnôt priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadosťučinenia. Je pritom potrebné vychádzať z toho, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti.

43. Súd sa preto sústredil na preskúmanie obmedzení v jednotlivých sférach života žalobkyne, a to v pracovnej, rodinnej či spoločenskej oblasti a následne po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobkyni predmetným nezákonným rozhodnutím a túto ujmu nie je možné uspokojiť inak ako v peniazoch. V tomto prípade ide o dokonanú skutočnosť, ktorou vznikla žalobkyni aj nemajetková ujma, ktorú nie je možné dodatočne eliminovať, teda vrátiť späť predošlý stav, kedy by žalobkyňa nebola nezákonne trestne stíhaná. Iba konštatovanie porušenia práva nie je s prihliadnutím na okolnosti nezákonného trestného stíhania a aj jeho dĺžky dostatočným zadosťučinením. Preto súd rozhodol aj o priznaní nemajetkovej ujmy. Súd prihliadal na osobu poškodenej, doterajší život a prostredie, v ktorom žije, pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy, na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré jej vziať zvykli v súkromnom živote a pri spoločenskom uplatnení. Náhrada nemajetkovej ujmy aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR musí zodpovedať predstavám o spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste, pričom z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky vyplýva, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať v kontexte s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá sa týka náhrady nemajetkovej ujmy. Takisto naďalej platí, že pri posudzovaní náhrady nemajetkovej ujmy nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať snahu o spravodlivé rozhodnutie, ktoré zodpovedá realite a môže byť takto prijímané všeobecne. Do popredia sa však podľa názoru súdu čoraz aktuálnejšie dostáva aj strata reálnej hodnoty peňazí, respektíve ich inflácie oproti nedávnej minulosti. Pri ustálení výšky majetkovej ujmy súd prihliadal na skutočnosti, ktoré mohli viesť k priznaniu vyššej náhrady nemajetkovej ujmy a naopak, ktoré túto ujmu, respektíve náhradu za ňu znižovali.

44. Z dôvodu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia si žalobkyňa v tomto konaní uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy, a to vo výške 12.600 Eur s prísl.. Svoj nárok odôvodnila tým, že vedené trestné stíhanie ju po psychickej stránke poznačilo. Prežívala pre strach z odsúdenia existenčnú krízu, starala sa o syna sama ako slobodná matka, syn začal chodiť na vysokú školu, nebol zárobkovo činný a keďže jeho otec sa o neho nestaral a výživné mu po dovŕšení dospelosti neplatil, bol úplne finančne závislý na žalobkyni. Žalobkyňa prežívala intenzívny strach z toho, že môže byť neprávom odsúdená a jej syn by tak zostal bez rodiča a bez finančných prostriedkov. Tento dlhotrvajúci

strach sa podpísal pod jej duševné zdravie a oslabil jej každodenné fungovanie. V pracovnom živote žalobkyňa zažívala enormný stres a existenčnú neistotu, mala strach z odsúdenia a s tým spojenej straty bezúhonnosti, ktorá je zákonnou podmienkou výkonu jej povolania, od ktorého bola závislá obživa nielen žalobkyne, ale ďalších desiatok osôb, za ktoré žalobkyňa v rámci svojich špecializácii odborne zodpovedala. Je špecializovaným psychológom, certifikovaným psychológom, rodinným terapeutom, mediátorom, supervízorom, garantom pre psychológov, ktorých zamestnáva a od roku 2022 vykonáva aj znaleckú činnosť. Žalobkyňa tiež viedla Centrum pre deti a rodiny - detský domov, kde zodpovedala za 40 maloletých detí. Stratou bezúhonnosti v prípade odsúdenia by stratila oprávnenie na výkon uvedených činností, čo by znamenalo stratu príjmu, nemožnosť zabezpečiť živobytie, domácnosť a výchovu syna vrátane jeho starostlivosti a podpory vysokoškolského štúdia, negatívne by sa to dotklo aj ďalších desiatok ľudí. Obvinenie žalobkyne sa v jej okolí stalo verejne známym, čo malo za následok ostrakizáciu, zníženie dôvery klientov, obavy z verejného odsúdenia. Žalobkyňa sa vyhýbala kontaktu s ľuďmi netešila sa zo života, mala pocity hanby, čo celkovo zhoršilo jej psychickú pohodu a spoločenské postavenie. Nezákonné trestné stíhanie žalobkyni zásadným spôsobom zhoršilo kvalitu života.

45. V prípade skutočností, ktoré mohli viesť k priznaniu „nižšej“ náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni, súd poukazuje na to, že žalobkyňa v súvislosti s vedením predmetného trestného stíhania neprišla o zamestnanie, nebola zbavená ani žiadnej funkcie, či možnosti vykonávať pracovnú činnosť, ktorú vykonávala pred začatím trestného stíhania, nebola väzobne stíhaná, nemusela ani nezmenila svoje bydlisko a zdroj svojich príjmov a jej najbližšia rodina sa nerozpadla, nemala v starostlivosti maloleté dieťa, nenaštrbil sa vzťah s jej plnoletým synom, či inými príbuznými, priateľmi, kauza stíhania žalobkyne nebola medializovaná, či už na regionálnej alebo celoštátnej úrovni, a teda ak sa prejavilo negatívne hodnotenie žalobkyne tak v podstate „iba“ v komunite spoluobčanov v príslušnom meste. Súd vychádzal z toho, že v zásade platí, že čím závažnejšia trestná činnosť a čím vyšší trest hrozí, tým negatívnejšie obvinený prežíva trestné stíhanie. Žalobkyňa čelila obvineniu z jedného prečinu, v súvislosti s trestným stíhaním jej nehrozil vysoký trest, v zmysle § 221 ods. 1, 2 jej mohol byť uložený trest 1 až 5 rokov, čo závažnosť situácie znižuje oproti situáciám, kedy je osoba stíhaná pre závažnejšie skutky, zločiny, či obzvlášť závažné zločiny, prípadne ak ich je viac popri sebe, kde hrozí aj oveľa vyšší trest. Čím závažnejší skutok/skutky sa kladú za vinu, tým je osoba zo strany spoločnosti vystavená vyššiemu odsúdeniu, než keby sa jednalo o jeden menej závažný skutok. V tomto ohľade ide o kritérium, ktoré závažnosť ujmu znižuje, naopak, dĺžka a opakované odsudzovanie na prvom stupni je kritérium, ktoré závažnosť ujmy zvyšujú. Vychádzajúc z povahy a závažnosti trestnej činnosti, pre ktorú bola žalobkyňa trestne stíhaná, predmetné obvinenie žalobkyne bolo spôsobilé poškodiť dobré meno žalobkyne v menšej miere, lebo nebola obvinená z násilnej alebo organizovanej trestnej činnosti a nebola stíhaná ani za činnosť, ktorá by súvisela s dosahovaním jej príjmu alebo za činnosť, ktorá by ju difamovala vo vyššej miere. Žalobkyňa naďalej pracovala a hoci tvrdila, že v súvislosti so vznesením obvinenia mohlo dôjsť k strate kreditu v očiach jej klientov, žalobkyňa netvrdila ani nepreukázala, že by k tomu aj reálne objektívne došlo. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa jej v dôsledku stíhania zhoršil zdravotný stav, či už fyzický alebo psychický, že by musela absolvovať liečbu, ktorú dovtedy nepotrebovala, že by vyhľadala odborníka na zmiernenie následkov stresujúceho obdobia života v súvislosti so vzneseným obvinením. Z predloženej lekárskej správy psychiatričky E. K. H.,, ako aj z vyjadrenia samotnej žalobkyne vyplýva, že psychiatrickú odbornú pomoc žalobkyňa vyhľadala v súvislosti s rozchodom s partnerom a jeho následným problematickým správaním, a to ešte pred vznesením samotného obvinenia (v máji 2017). Zhoršeným psychickým stavom teda trpela už pred vydaním nezákonného rozhodnutia, keď už v máji 2017 užívala antidepresíva, trpela nespavosťou, úzkosťou, nechutenstvom, vnútorným nepokojom. Možno na druhej strane ale na prospech žalobkyne zohľadniť, že každé trestné stíhanie objektívne u každého je psychickou záťažou pre jednotlivca, spôsobuje stres, pocity frustrácie, neistoty či strachu, pričom už len samotnú prítomnosť takýchto stavov, aj bez diagnostikovania konkrétnej poruchy, je nutné zohľadniť, aj keď, prirodzene nie v takej miere, ako keby skutočne v dôsledku trestného stíhania bola prítomná dovtedy neznáma diagnóza. Na druhej strane takúto záťaž môže vyvolať aj vykonávanie sofistikovaného zamestnania žalobkyne, a preto takáto osoba (psychológ) sa musí vedieť so zvýšenou psychickou záťažou vysporiadať.

46. Čo sa týka skutočnosti, ktoré mohli viesť k priznaniu „vyššej“ náhrady nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa nebola nikdy predtým trestne stíhaná, nemala skúsenosti s trestným stíhaním a jej stres musel byť prirodzene väčší, než by to bolo u nikdy netrestaného človeka. Bola vnímaná pozitívne po osobnostnej ako aj odbornej stránke - ako ambiciózna osoba, bola v produktívnom veku. Bolo preukázané, že trestné stíhanie zasiahlo do spoločenského, pracovného

a súkromného života žalobkyne tom zmysle, že celé trestné stíhanie pociťovala ako krivdu, mala vážne obavy o živobytie, najmä z dôvodu, že bola samoživiteľka plnoletého syna študujúceho na vysokej škole. Samotné trestné stíhanie vedené voči žalobkyni narušilo jej spoločenský a súkromný život, žalobkyňa sa podľa výpovede svedkyne, ktorá ju bližšie poznala, povahovo zmenila, veľmi zle znášala úkony v rámci trestného konania, ktoré trvali pomerne dlhú dobu. Počas vedenia trestného konania, ktoré prebiehalo niekoľko rokov, trpela neistotou, visela nad ňou hrozba straty bezúhonnosti, ktorá by zmarila všetky jej dovtedajšie pracovné a študijné snahy, dosiahnuté úspechy a znemožnila ďalšie vykonávanie jej pracovnej činnosti psychológa. Žalobkyňa skutočne mohla prebiehajúce trestné konanie pociťovať ako vážnu existenčnú hrozbu a veľmi zle toto znášala najmä za predpokladu, si bola istá, že žiadne zavinenie nespôsobila. Trestné stíhanie vážnym spôsobom dlhodobo pôsobilo negatívne na kvalitu života žalobkyne jej súkromného aj spoločenského života. Je pochopiteľné, že prirodzene sa žalobkyňa stránila ľudí, aby sa vyhla otázkam a konfrontácií o jej stíhaní, a preto v tomto ohľade súd nepochybuje o tom, že žalobkyňa celkom z logických dôvodov bola chtiac- nechtiac nútená zmeniť dovtedajšie svoje bežné návyky a dá sa chápať, že sa vyhýbala ľuďom, stala sa utiahnutá, samotárska, vyhýbala sa spoločenským stykom a bola uzavretá doma. To je pochopiteľný prejav toho, že žalobkyňa predsa len zmenila v dôsledku stíhania svoje bežné zvyky, k čomu by zrejme nepristúpila, nebyť nepríjemným otázkam ohľadom stíhania. Uvedené závažnosť dopadov na život žalobkyne zvyšuje. Mala obavu o svoj ďalší pracovný aj osobný život ako aj o možnosť ďalšieho vzdelávania svojho syna na vysokej škole. Žalobkyňa prežívala stavy poníženia, sklamania, stavy úzkosti, beznádeje, pocit ohrozenia, nakoľko vzniknutú situáciu nemohla nijako ovplyvniť. Súd sa stotožnil s tým, že predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života žalobkyne - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti. Vezmúc do úvahy odborný a morálny kredit žalobkyne, jej dovtedajšiu bezúhonnosť, spoločenské aktivity, sociálne interakcie, ako aj skutočnosť, že od počiatku vnímala dôvody, na ktorých bolo trestné konanie voči nej založené, za bezzákladné, neopodstatnené aj jej sa netýkajúce, nemožno pochybovať o intenzívnom negatívnom dopade na jej vnútorné prežívanie danej situácie, keď sa trestným konaním cítila ponížená, diskreditovaná, ohrozená, dôsledkom čoho bola izolácia od spoločenských aktivít, priateľov, zmena jej povahového ladenia, ako aj jej vonkajších osobnostných prejavov, stala sa izolovaná, dištancovala sa od ľudí, trpela úzkosťami, neistotou o postoji okolia voči nej, mala pocity, že všetci o danej veci v malom meste vedia, že ju odsudzujú. Žalobkyňa dovtedy požívala vážnosť nielen ako človek, ale aj v odbornej oblasti, ktoré okolnosti komplexne u každého jednotlivca, ktorého by boli postihli, objektívne tiež s ohľadom na dĺžku trestného konania (3 a pol roka) by zintenzívnili pocity frustrácie a úzkosti. Súd tiež zohľadnil skutočnosť, že žalovaná sa za nezákonné rozhodnutie žalobkyni ani neospravedlnila. V priebehu konania trvala na tom, že v danom prípade postačuje konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia.

47. Argumentáciu žalovanej, že žalobkyni mohol vzniknúť škodlivý následok v dôsledku iného trestného konania (ČVS: KRP: 84/2 – VYS-TN-2018 pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a ČVS:KRP 52/2-VYS-TN-2020 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1, § 237 ods.1, 4 a) Trestného zákona), súd vyhodnotil ako nedôvodnú. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda vtedy, ak nezákonné rozhodnutie a škoda boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak bolo preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo. Žalovaná vychádzala z predpokladu, že príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol, resp. že by škodlivý následok nastal aj bez nezákonného rozhodnutia (uznesenie NS SR z 30.apríla 2013 sp. zn. 6Cdo 103/2011), teda že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody a môže dôjsť ku kumulatívnej kauzalite, pričom treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vznik toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú. K tomuto súd udáva, že pri akceptovaní takejto úvahy by osoba, ktorá v rovnakom čase čelí viacerým trestným stíhaniam, ktoré sa neskončia odsúdením obvineného, resp. aspoň jedno trestné stíhanie by neviedlo k odsúdeniu by nikdy nevedela preukázať, či neúspešné trestné stíhanie bolo jedinou príčinou jej ujmy. Fakticky by sa takáto osoba nemohla domôcť náhrady nemajetkovej ujmy za takéto „neúspešné“ trestné stíhanie a takýmto výkladom by jej bola odopretá spravodlivosť, resp. možnosť odškodnenia. Trestné stíhanie obvineného (akéhokoľvek vo všeobecnosti) je potrebné vnímať ako akési bremeno, ktoré musí táto osoba niesť (či už bude uznaná za vinného alebo nie). Potom je zjavný rozdiel, či táto osoba nesie týchto bremien jedno alebo viac (či už súčasne alebo opakovane).V takomto prenesenom význame potom nemožno uzavrieť, že každé ďalšie takéto bremeno zľahčuje už existujúce, alebo už

raz unesené. Viaceré trestné stíhania nezľahčujú nemajetkovú ujmu stíhanej osoby, ba práve naopak, túto zväčšujú, lebo je ľudsky pochopiteľné, že život človeka, ktorý je opakovane trestne stíhaný je po nemateriálnej stránke kvalitatívne horší ako toho, ktorý čelí, resp. čelil „iba“ jednému trestnému stíhaniu, resp. menšiemu počtu trestných stíhaní. Opačne to platí pri osobách, ktoré sa opakovane dopúšťajú trestnej činnosti, teda pri tzv. recidivistoch, nie však pri osobách, ktoré sú bezúhonné. Ujmu takýchto recidivistov nemožno porovnávať s ujmou osôb, ktoré boli trestne stíhané a tieto sa skončili ich oslobodením spod obžaloby alebo zastavením ich trestného stíhania. U žalobkyne však išlo o bezúhonnú osobu, preto nebolo možné uzavrieť, že by ďalším trestným stíhaním žalobkyne nebola daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou nemajetkovou ujmou.

48. Súd nad rámec dôvodov uvedených vyššie poukazuje na závery formulované v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/84/2024 zo dňa 28.05.2025 (bod 34.), v zmysle ktorých odsúdenie žalobcu nielen vo veci sp. zn. 5T/444/2001, ale aj jeho odsúdenie za trestný čin krivého obvinenia spolupáchateľstvom rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/29/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra sp. zn. 1To/52/2014 zintenzívnilo ujmu, ktorá v osobnostnej sfére žalobcu prebiehala do začatia ďalších trestných konaní tam uvedených. Stotožnil sa tak s konštatovaním Okresného súdu Trenčín v rozsudku zo dňa 3. júna 2004 sp. zn. 21C/27/2021, ktorý konal vo veci ako súd prvej inštancie a ktorý uviedol, že žalobca sa snažil dosiahnuť obnovu konania sp. zn. 1T/29/2010, na čo vynaložil veľké úsilie a množstvo svojej pozornosti sústredil na očistenie svojho mena a oslobodenie spod obžaloby. To malo podľa konajúcich súdov významný vplyv na jeho osobný, rodinný a pracovný život a jeho zdravie. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že v období od 31.12.2018 do 13.4.2021 nebola žalobkyňa trestne stíhaná v žiadnej inej veci, teda v období takmer 2 roky a 4 mesiace bola vystavená trestnému stíhaniu len vo veci trestného stíhania pre prečin podvodu. Paralelne boli vedené trestné stíhania (pre trestný čin podvodu a sprenevery cca v priebehu 7 mesiacov). Napokon samotná žalobkyňa ako aj svedok E. E. C., syn žalobkyne, vypovedali, že druhé trestné stíhanie žalobkyňa neprežívala tak intenzívne, keďže pochopila, že podávanie trestných oznámení bude stratégiou jej bývalého expartnera, pričom žalobkyňa verí, že aj druhé trestné stíhanie skončí v jej prospech. Po zastavení trestného stíhania pocítila žalobkyňa úľavu.

49. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie v súlade s ustálenou judikatúrou zohľadnil aj rozhodovaciu činnosť v obdobných veciach. Suma náhrady, ktorú si žalobkyňa uplatnila v žalobe vo výške 12.600 Eur dosahuje sumy náhrad, ktoré sú priznávané poškodeným, ktorí boli na základe nezákonných rozhodnutí pozbavení osobnej slobody, čo nie je prípad žalobkyne, resp. v závažnejších prípadoch (napr. rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 8Co/8/2025 zo dňa 25.6.2025 - priznaná nemajetková ujma 10.000 Eur, trestné stíhanie vedené 10 rokov, medializovaný prípad). V obdobných veciach náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (v prípadoch oslobodenia žalobcov spod obžaloby): Krajský súd v Bratislave rozsudok sp. zn. 7Co/63/2018 zo dňa 27. 5. 2020 - priznaná nemajetková ujma vo výške 3.500 Eur za trestné stíhanie v trvaní 4,5 roka Krajský súd v Nitre rozsudok sp. zn. 7Co/118/2019 zo dňa 13.12.2018 - nemajetková ujma 4.000 Eur, trestné stíhanie v trvaní 8 rokov Krajský súd v Nitre rozsudok sp. zn. 25Co/118/2022 z 22. 3. 2023 - 3 roky trvajúce trestné stíhanie profesionálneho vojaka, počas ktorého nemohol nastúpiť do pracovného pomeru, bol obmedzovaný v pohybe a v pracovnom zaradení - priznaná nemajetková ujma 4.000 Eur Krajský súd v Nitre rozsudok sp. zn. 7Co/77/2021 - priznaná nemajetková ujma vo výške 4.500 Eur, 4 roky trvajúce trestné stíhanie, rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 7Co/77/2021 - 4 roky trvajúce trestné stíhanie pre prečin, priznaná nemajetková ujma 4.500 Eur, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/41/2022 z 30.06.2022 priznaná nemajetková ujma 5.960 Eur - sociálny status poškodeného - známy primár oddelenia fakultnej nemocnice a plošne medializovaná kauza, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/42/2021 – priznaná nemajetková ujma 3.800 Eur - nemožnosť zúčastňovať sa konziliárnych vyšetrení, zasiahnutý osobný, spoločenský život, nevyhnutné úkony len v sprievode dôveryhodnej osoby, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/5/2023 zo dňa 13.9.2023 – priznaná nemajetková ujma 2.500 Eur - 3 mesiace vedené trestné stíhanie, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co 46/2024 priznaná nemajetková ujma 4.000 Eur – trestné stíhanie vedené 4 roky a 4 mesiace, obvinený za obzvlášť závažný zločin, živiteľ rodiny, ale paralelne aj iné vedené konania za ktoré bol odsúdený, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/31/2023 – priznaná nemajetková ujma 5.000 Eur – lekárka pediatrička, 5 rokov vedené trestné stíhanie, nutná psychiatrická liečba, rozpad vzťahov), rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/433/2015 z 23.8.2016 - priznaná nemajetková ujma 6.000 Eur - verejne angažovanú osobu dovtedy netrestanú, až 6 rokov trvajúce trestné stíhanie, bolo preukázané negatívne

psychické dôsledky osoby poškodenej a negatívny vplyv na rodinných príslušníkov), rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/360/2016 z 26.7.2017 priznaná nemajetková ujma 5.000 Eur poškodený prednosta kliniky fakultnej nemocnice, vysokoškolský pedagóg s vedeckou hodnosťou, uznávaná odborná kapacita, dovtedy netrestaný a preukázaný následok trestného stíhania v podobe ambulantného psychiatrického liečenia. Príklady ďalších rozhodnutí: uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 priznaná nemajetková ujma 5.000 Eur, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/29/2016 priznaná nemajetková ujma 5.000 Eur, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/99/2018 priznaná nemajetková ujma 3.000 Eur, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/298/2013 priznaná nemajetková ujma 4.350 Eur.

50. Nad rámec uvedeného súd považuje za potrebné poukázať na východiská plynúce aj z ďalších rozhodnutí najvyššej súdnej autority, ktoré sa spôsobom určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy zaoberajú.

51. V zmysle rozhodnutia NS SR z 31. mája 2007 sp. zn. 4Cdo/177/2005, R 13/2009, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s dôrazom na to, že čl. 5 Dohovoru obsahuje tzv. neurčitý právny pojem, ktorý vyžaduje jeho aplikáciu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Neurčité právne pojmy v žiadnom prípade nie sú ustanoveniami, ktoré by súdu umožňovali ľubovôľu, alebo ktoré by umožňovali absolútne neobmedzenú úvahu. Ich aplikáciu a výklad je súd povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s argumentmi účastníka o (ne)primeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, obdobných veciach.

52. Prítomný je tiež nález ústavného súdu z 24. januára 2017 sp.zn. III. ÚS 754/2016, kde bolo konštatované, že kritériá na priznanie nemajetkovej ujmy určuje § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Podľa názoru ústavného súdu je potrebné zohľadniť povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodeného, ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti. Ústavný súd bol toho názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň trvania väzby/vedenia trestného stíhania pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe iných súdov (príp. iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva), pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste.

53. V rozhodnutí z 31. júla 2012 sp. zn. 6Cdo/37/2012 najvyšší súd dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach; v tomto rozhodnutí poukázal na nález ústavného súdu zo 6. decembra 2006 sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok ESĽP zo 17. júla 2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike.

54. V rozhodnutí z 30. septembra 2013 sp. zn. 6MCdo/15/2012 najvyšší súd dospel k záveru, že určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z. z..

55. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva, náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). Európsky súd pre ľudské práva tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Q. N. E., H. a E. v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicacáo Social, S. A. v. Portugalsko).

56. V novších rozhodnutiach pod sp.zn. 5 Cdo 127/2019 a sp. zn. 6Cdo/38/2019 najvyšší súd vyslovil, že právny názor zastávajúci potrebu podrobnej špecifikácie dôsledkov vydania nezákonného rozhodnutia,

preskúmateľnosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy a náležité zohľadnenie iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, je pevne zakotvený v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu prakticky od roku 2006. Tento právny názor predstavuje výklad súladný so štandardom ochrany ľudských práv na európskej úrovni, eliminuje ľubovôľu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch a zohľadňuje výšku priznaných náhrad pri zásahoch do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky.

57. Prítomné sú tu tiež rozhodnutia vo veci pod sp.zn. 2Cdo 30/2019, v ktorom NS SR vyslovil, že podľa judikatúry ESĽP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Winkler v. SR, Tostoy Miloslavsky v. Spojené Kráľovstvo, Público Comunicacáo Social, S.A. v. Portugalsko, Fluex v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené Kráľovstvo), ďalej, že by mala byť zohľadňovaná výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia, alebo násilné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko) a tiež rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/44/2017 z 21.06.2018 v ktorom sa uvádza, že „V prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, bude potrebné popri povahe a dĺžke trestného konania prihliadnuť najmä na závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodeného. Posúdenie okolností, za ktorých k ujme došlo, zahrňuje aj správanie sa samotného poškodeného... Pri určovaní primeranosti formy zadosťučinenia, závažnosť ujmy správne skúmali predovšetkým vo vzťahu k tým osobnostným sférам, ktoré žalobca v konaní uplatnil (v morálnej sfére, vo sfére súkromnej a pracovného uplatnenia).“

58. K samotnej výške nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzajúc z prehľadu vyššie uvedených (tiež ďalších) rozhodnutí vyplýva, že táto je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom táto úvaha nemôže byť nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, ale musí sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Súd pritom musí brať na zreteľ jej prvoradú satisfakčnú funkciu, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie nemajetkovej ujmy, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu.

59. V okolnostiach prejednávanej veci súd pri určovaní primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobkyni rozhodnutím o vznesení obvinení považoval za potrebné zohľadniť najmä povahu trestnej veci (prečin, nie organizovaná či násilná trestná činnosť), celkovú dĺžku trvania trestného stíhania (3,5 roka) a následky, ktoré nastali v osobnej sfére poškodeného –žalobkyne (stres, úzkosti, obava o budúcnosť, živobytie, žalobkyňa ako samoživiteľka študujúceho plnoletého syna, jej sociálny status v spoločnosti – psychologička, vykonávanie znaleckej činnosti a s tým súvisiace obavy zo straty bezúhonnosti a tým aj pracovnej činnosti, izolácia od spoločnosti, vyčerpávajúca účasť na úkonoch trestného konania), avšak so zreteľom na ďalšie skutočnosti (nenastala strata zamestnania, bezúhonnosti, rozpad rodiny, priateľských vzťahov, či vážne zdravotné následky, nedošlo k medializácii, nehrozil vysoký trest, nedošlo v súvislosti s týmto trestným konaním k obmedzeniu jej osobnej slobody, dopady ňu neboli až také intenzívne, naďalej pracuje, nebol preukázaný dopad na jej psychiku v klinickom zmysle slova), ktoré boli spôsobilé sa v rozhodnom období na zásahu do jej osobnostných práva podieľať a v nadväznosti na tieto zistenia súd stanovil výšku nemajetkovej ujmy v komparácii s výškou náhrady nemajetkovej ujmy priznávanej v iných obdobných prípadoch, podporne aj s poukazom na rozsudok ESĽP z 10. novembra 2004 vo veci Apicella vs. Taliansko.

60. Súd po zohľadnení všetkých uvedených skutočností má za to, že žalobkyňa preukázala vznik nemajetkovej ujmy v rozsahu, ktorá by mala byť krytá peňažnou satisfakciou, a po zohľadnení všetkých vyššie opísaných skutočností sa súdu javila primeraná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 Eur, ktorú súd považuje za dostatočnú vytrpenej ujme žalobkyne. Priznaná náhrada zároveň nepresahuje ani hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá v zmysle § 17 ods. 4 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 215/2006 Z. z., (50 násobok minimálnej mzdy)ktoré ustanovenie bolo doplnené s účinnosťou od 1. januára 2013 zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 514/2003 Z. z..

61. V zmysle § 232 ods.3 druhá veta C.s.p. súd na žiadosť žalovanej určil lehotu 30 dní, keďže žalovaná objektívne nedokáže zabezpečiť plnenie vo všeobecnej 3 dňovej lehote z dôvodu schvaľovacieho procesu úhrady a z dôvodu administratívno-časovej náročnosti tohto procesu. Zároveň mal súd za

to, že určenie dlhšej, 30-dňovej lehoty na plnenie, nebude mať za následok zhoršenie postavenia žalobkyne. Vo zvyšnej časti, t. j. nad výšku súdom určenej náhrady nemajetkovej ujmy, súd žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

62. Žalovaná sa preukázateľne dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania v zmysle § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, preto vzniklo žalobkyni právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalovaná tento nárok žalobkyne namietala. V tomto kontexte súd poukazuje na novelu č. 412/2012, ktorou bolo s účinnosťou od 01.01.2013 ustanovenie § 16 ods. 4 zákona 514/2003 Z.z. zmenené tak, že podľa poslednej vety tohto ustanovenia „ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr...“. V zmysle judikatúry vyšších súdnych autorít patrí úrok z omeškania poškodenému najskôr dňom oznámenia žalovanej, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku podľa 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. V tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/243/2019, ktoré bolo tiež predmetom prieskumu zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom uznesení z 29. júna 2021 sp. zn. I.ÚS 273/2021 označil závery všeobecných súdov za ústavne akceptovateľné. Taktiež súd poukazuje na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v náleze z 5. decembra 2023 sp. zn. II.ÚS 236/2023 k otázke priznávania úrokov z omeškania pri náhrade takejto nemajetkovej ujmy. Pretože listom zo dňa 24.8.2023, ktorý bol žalobkyni doručený dňa 4.9.2023, oznámila žalovaná žalobkyni, že jej nárok neuspokojí, od tohto dňa sa dostala do omeškania s povinnosťou zaplatiť s priznanou pohľadávkou aj úrok z omeškania uplatnený v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., keď základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola určená vo výške 4,25 % ročne. (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 8Co/8/2025 zo dňa 25.6.2025, tiež sp. zn. 5Co/5/2023 zo dňa 13.9.2023, sp. zn. 17Co 60/2023 zo dňa 21.11.2024).V časti uplatnených úrokov z omeškania nad priznané úroky z omeškania, súd žalobu zamietol.

63. Súd nevykonal žalovanou navrhnutý dôkaz výsluchom svedka p. E., ktorý sa mal vyjadriť k ujme spôsobenej žalobkyni nezákonným trestným stíhaním. Keďže táto osoba iniciovala predmetné trestné stíhanie a je v nevraživom vzťahu so žalobkyňou je nepochybné, že nebude mať vedomosť o prežívaní žalobkyne a spôsobenej ujme, ktorá jej mala byť spôsobená predmetným trestným stíhaním. Zároveň táto osoba vzhľadom na konfliktný vzťah so žalobkyňou nemôže ani reálne vnímať a objektívne posúdiť a popísať následky spôsobené žalobkyni trestným stíhaním, ktorá ona sama iniciovala proti žalobkyni. Zároveň súd aplikoval sudcovskú koncentráciu konania a aj z tohto dôvodu žalovanou navrhnutý dôkaz nevykonal, keďže tento bol navrhnutý oneskorene a jeho vykonanie by si vyžadovalo odročenie pojednávania. Na pojednávaní neboli prezentované žiadne nové skutočnosti, a preto žalovanej nič nebránilo takýto dôkaz navrhnúť už v rámci písomných vyjadrení. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že novou skutočnosťou je tvrdenie žalobkyne a svedkov, že po konfrontácii s pánom E. v rámci výsluchu v trestnom konaní, mala žalobkyňa zhoršený psychický stav, je zrejmé, že pán E. nemôže mať o týchto skutočnostiach vedomosť (keďže tento bol spôsobený práve ako následok ich konfrontácie) a ani o nich nemôže objektívne vypovedať z dôvodoch vyššie uvedených.

64. O nároku na náhradu trov konania žalobkyne súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. Žalobkyňa mala úspech čo do meritu veci, teda v otázke zásahu do osobnostných práv žalobkyne, neúspech mala v časti nepriznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výška priznania však závisela od úvahy súdu a v časti nepriznaných úrokov z omeškania. Zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení § 255 C.s.p. ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. „Úspech vo veci“ súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Zásadu úspechu vo veci podľa C.s.p. však tiež treba uplatniť aj na konanie, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V tomto prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Žalobkyňa aj v tomto prípade

má nárok na náhradu trov konania, keď úspech vo veci súd skúmal čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Preto súd žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (viď nález ÚS ČR z 22.6.2000, sp. zn. III.ÚS 170/99). S poukazom na § 232 ods.3 druhá veta C.s.p. súd určil lehotu 30 dní, a to z rovnakých dôvodov, na základe ktorých určil túto lehotu aj na samotné plnenie. V zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne v takom počte vyhotovení, aby jedno zostalo súdu a ostatné mohli byť doručené účastníkom.

Podľa § 127 ods. 1, 2 C.s.p. v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Náležitosťou podania urobeného v prebiehajúcom konaní je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Podľa § 363 C.s.p. sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne neplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.